

UZASADNIENIE

W dniu 6 marca 2019 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. na skutek zawiadomienia Prokuratury Rejonowej (...), wszczął dochodzenie o sygn. akt RD 225/18 w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego M. C. polegającego na tym, że w dniu 21 września 2017 r. (...) W., będąc pełnomocnikiem P. K. w sprawie przeciwko S. H., skierował wezwanie do zapłaty kwoty (...) zł, zasądzonej wyrokiem cywilnym w tej sprawie, do M. H., chociaż wyrok nie dotyczył M. H., a hipoteka ustanowiona na jego nieruchomości nie zabezpieczała tej wierzytelności, co mogło wprowadzić M. H. w błąd co do konieczności zapłaty ww. kwoty, lecz celu swego nie osiągnął z uwagi na postawę M. H., za co został uznany winnym i skazany wyrokiem Sądu Rejonowego (...) (...) (...) w V Wydziale Karnym, sygn. akt (...) r., który został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego (...) (...), Wydział (...), sygn. akt (...) r., co stanowiło naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2018 r. poz. 1870) w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 6 oraz 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego), przez usiłowanie doprowadzenia M. H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie (...) zł i naruszenie obowiązku zawodowego radcy prawnego polegającego na wykonywaniu czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, a także sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania.

Na podstawie ustaleń dokonanych w toku przeprowadzonego dochodzenia dnia 7 lutego 2022 r., Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W., na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 741 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.), wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

Uzasadniając to rozstrzygnięcie Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, że elementem struktury przewinienia dyscyplinarnego musi być jego element materialny, czyli karygodność. Innymi słowy konkretne zachowanie radcy prawnego winno zasługiwać na karę dyscyplinarną. Na karę także nie będzie zasługiwać czyn, którego korporacyjna szkodliwość będzie znikoma, a tym bardziej czyn, który taką szkodliwością nie będzie się w ogóle charakteryzował. W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że jeżeli stopień społecznej szkodliwości jest **znikomy**, a tym bardziej niższy od od znikomego, czyn sprawcy nie może stanowić przestępstwa, nawet jeżeli mieści się w ramach ustawowych znamion czynu zabronionego. W takim przypadku nie wszczyna się postępowania karnego, a wszczęte należy umorzyć na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

W tym kontekście Rzecznik Dyscyplinarny powołał wypowiedź SN zawartą w wyroku z dnia 11.04.2011 r. (IV KK 382/10, KZS 2011, Nr 10, poz. 16): "stwierdzając znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu, organ procesowy przyjmuje na siebie obowiązek wskazania przyczyn i przekonywającego uzasadnienia powodów decydujących o zasadności braku wszczęcia lub umorzenia wszczętego postępowania karnego". To, że stwierdzona zostanie karygodność czynu popełnionego przez sprawcę nie wyczerpuje jeszcze wszystkich elementów niezbędnych do uznania takiego zachowania za przestępstwo, jest jednak warunkiem koniecznym tego uznania. Karygodność czynu zabronionego oznacza, że czyn zabroniony cechuje społeczna szkodliwość wyższa od znikomej. Ustala się ją indywidualnie w odniesieniu do konkretnego czynu sprawcy. "Czyn zabroniony może nie odznaczać się karygodnością nawet w stopniu subminimalnym" (post. SN z 27.4.2016 r., III KK 265/15, L.). Należy przyjąć, że podobnie będzie w przypadku przewinienia dyscyplinarnego. Możliwe jest zatem popełnienie czynu zabronionego, który jednak nie będzie zasługiwał na karę dyscyplinarną z uwagi na brak owego elementu materialnego, tj. jego szkodliwości. Analizując działanie radcy prawnego M. C. polegające na tym, że w dniu 21 września 2017 r. (...) W. będąc pełnomocnikiem P. K. w sprawie przeciwko S. H. skierował wezwanie do zapłaty kwoty (...) zł, zasądzonej wyrokiem cywilnym w tej sprawie, do M. H., chociaż wyrok nie dotyczył M. H., a hipoteka ustanowiona na jego nieruchomości nie zabezpieczała tej wierzytelności, co mogło wprowadzić M. H. w błąd co do konieczności zapłaty ww. kwoty, lecz celu swego nie osiągnął z uwagi na postawę M. H., Rzecznik dyscyplinarny owej szkodliwości się nie dopatrywał. Działanie to było dokonane w ramach wykonywania obowiązków zawodowych i w sposób, którego sprzeczności z obowiązującymi

radcę prawnego zasadami wykonywania zawodu i etycznymi nie można stwierdzić. Rzecznik Dyscyplinarny zaznaczył, że postępowanie dyscyplinarne o tyle jest odmienne od postępowania karnego, że dla przewinienia dyscyplinarnego konieczne jest, by dobro prawne określonej osoby zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego lub aplikanta radcowskiego, określonym w art. 64 ustawy o radcach prawnych. Nie wystarcza zatem by owo dobro było zagrożone takim postępowaniem (jak miałyby to miejsce na gruncie art. 49 § 1 k.p.k.). Wynika to bezpośrednio z definicji pokrzywdzonego zawartej w art. 68 ust. 5 ustawy o radcach prawnych. W niniejszej sprawie naruszenia dobra prawnego M. H. nie stwierdził nawet sąd powszechny przyjmując, że radca prawny M. C. realizując znamiona przestępstwa z art. 286 k.k. osiągnął etap stadialny usiłowania, tj. czynu tego ostatecznie nie dokonał. Dobro prawne M. H. nie zostało zatem w żaden sposób naruszone. W konsekwencji w postępowaniu dyscyplinarnym M. H. nie może zostać uznany za pokrzywdzonego. Idąc dalej, skoro w sprawie nie ma pokrzywdzonego, w tym przypadku - nie można także stwierdzić popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Od postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 7 lutego 2022 r. odwołanie wniósł Minister Sprawiedliwości pismem z dnia 3 marca 2022 r. W odwołaniu zarzucił zaskarżonemu postanowieniu:

obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k. i w związku z art. 7 k.p.k. w związku z art. 741 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na pominięciu dowodów z akt postępowania karnego Sądu Rejonowego (...) (...) (...) (...), sygn. akt (...) i Sądu Okręgowego (...) (...), (...), sygn. akt (...), w tym wyroków skazujących zapadłych w postępowaniu karnym w związku z popełnionym przez radcę prawnego M. C. czynem, który wyczerpuje jednocześnie znamiona przestępstwa i stanowi przedmiot niniejszego postępowania dyscyplinarnego, a przez to oparcie postanowienia jedynie na wybranych wybiórczo dowodach, bez uzasadnienia oraz braku uznania dla dowodów przeciwnych, co spowodowało zaniechanie wszechstronnego przeanalizowania całości materiału dowodowego w sprawie, a w konsekwencji umorzenie dochodzenia;

1

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia, mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu, że czyn radcy prawnego M. C. stanowi wypadek mniejszej wagi, skutkujący umorzeniem dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 741 ustawy, podczas gdy prawidłowa ocena przeprowadzonych dowodów oraz wszystkich ujawnionych w toku postępowania okoliczności prowadzi do odmiennego wniosku.

2

Przy tak sformułowanych zarzutach odwołujący się wniósł o uchylenie postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania rzecznikowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W..

Uzasadniając odwołanie Minister Sprawiedliwości wskazał na pominięcie przez Rzecznika Dyscyplinarnego bezspornego faktu skazania przez sąd karny radcy prawnego M. C. za czyn, będący jednocześnie przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu. W ocenie odwołującego się ta okoliczność wykluczać powinna uznanie czynu popełnionego przez radcę prawnego za szkodliwy społecznie w stopniu znikomym i umorzenie postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 741 ustawy o radcach prawnych. Niemniej jednak odwołujący się zauważa, że odpowiedzialność dyscyplinarna radców prawnych nie może być utożsamiana z odpowiedzialnością karną i jest od niej niezależna. Radca prawny odpowiada bowiem dyscyplinarnie za uchybienie etyce zawodowej lub naruszenie godności zawodu podczas wykonywania czynności zawodowych i w życiu prywatnym.

Na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) W., w dniu 6 lutego 2023 r., Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny A. W. wniosła o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 7 lutego 2022 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. podkreśliła, że nie kwestionuje wyroku sądu powszechnego wydanego w stosunku do radcy prawnego M. C., jednak wydając takie rozstrzygnięcie nie uwzględnił on specyfiki roli radcy prawnego w procesie.

Radca prawny M. C. wskazał natomiast, że nie złamał swoim postępowaniem zasad etyki radcy prawnego. Wykonywał czynności zgodnie z wyraźnym poleceniem klienta i w jego bezpośrednim interesie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) W. ławiu zważyć y ł, co następuje:

Odwołanie Ministra Sprawiedliwości od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radcy prawnego A. W. z dnia 7 lutego 2022 r., (sygn. akt RD 225/18) o umorzeniu dochodzenia jest bezzasadne.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. ocenił zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego, jako trafne, zaś zarzuty podniesione w odwołaniu wniesionym przez Ministra Sprawiedliwości, jako nieuzasadnione.

Odwołujący się wskazał w pierwszej kolejności na obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k. i w związku z art. 7 k.p.k. w związku z art. 741 ust. 2 ustawy, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na pominięciu dowodów z akt postępowania karnego Sądu Rejonowego (...) (...) (...), sygn. akt (...) i Sądu Okręgowego (...) (...), (...), sygn. akt (...), w tym wyroków skazujących zapadłych w postępowaniu karnym w związku z popełnionym przez radcę prawnego M. C. czynem, który wyczerpuje jednocześnie znamiona przestępstwa i stanowi przedmiot niniejszego postępowania dyscyplinarnego, a przez to oparcie postanowienia jedynie na wybranych wybiórczo dowodach, bez uzasadnienia oraz braku uznania dla dowodów przeciwnych, co spowodowało zaniechanie wszechstronnego przeanalizowania całości materiału dowodowego w sprawie, a w konsekwencji umorzenie dochodzenia;

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zarzut ten nie znajduje oparcia w zebranych przez Rzecznika D. materiale dowodowym, co zresztą wyraźnie wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 7 lutego 2022 r.

Z ustalonego przez Rzecznika Dyscyplinarnego stanu faktycznego niewątpliwie wynika, iż dowody w postaci akt sprawy karnej, która toczyła się w stosunku do radcy prawnego M. C., w szczególności zaś wyroków Sądu I i II instancji w tej sprawie, zostały przez Rzecznika Dyscyplinarnego uwzględnione przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy. Były one również brane przez Rzecznika Dyscyplinarnego pod uwagę przy ocenie tego stanu faktycznego, a w konsekwencji również przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia. Wynika to jednoznacznie z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, a także z samego przebiegu dochodzenia. Postępowanie przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym zostało przecież właśnie z powodu toczącego się postępowania karnego zawieszono postanowieniem z 29 kwietnia 2019 r. w oczekiwaniu na prawomocne rozstrzygnięcie sądu karnego. Zawieszenie postępowania miało na celu oczekiwanie na prawomocne rozstrzygnięcie sądu powszechnego, właśnie po to uwzględnić je w postępowaniu dyscyplinarnym.

W tych okolicznościach zarzut pominięcia dowodów z akt postępowania karnego Sądu Rejonowego (...) (...) (...) (...), sygn. akt (...) i Sądu Okręgowego (...) (...), (...), sygn. akt (...), w tym wyroków skazujących zapadłych w postępowaniu karnym w stosunku do radcy prawnego M. C. jest w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego całkowicie nieuzasadniony.

Drugi z zarzutów podniesionych przez skarżącego wskazywał na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia, a mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu, że czyn radcy prawnego M. C. stanowi wypadek mniejszej wagi, skutkujący umorzeniem dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 741 ustawy o radcach prawnych, podczas gdy prawidłowa ocena przeprowadzonych dowodów oraz wszystkich ujawnionych w toku postępowania okoliczności powinna prowadzić do odmiennego wniosku.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego również i ten zarzut nie okazał się zasadny. Należy w tym miejscu przypomnieć, że zaskarżone postanowienie oparte zostało na przepisie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 741 ustawy o radcach prawnych. Art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza,

gdy: (...) społeczna szkodliwość czynu jest znikoma. Ten przepis stosowany odpowiednio na podstawie art. 741 ustawy o radcach prawnych w postępowaniu dyscyplinarnym powinien być rozumiany właśnie w sposób przedstawiony przez Rzecznika Dyscyplinarnego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Rzecznik Dyscyplinarny zobowiązany jest więc ocenić stopień szkodliwości „korporacyjnej” czynu popełnionego przez radcę prawnego i wydać stosowną decyzję procesową w oparciu o zebrany materiał dowodowy. W tym miejscu należy powrócić do opisu czynu, który był przedmiotem oceny dokonanej przez Rzecznika Dyscyplinarnego w toku dochodzenia.

„Radca prawny M. C. w dniu 14 września 2017 r. (...) W. będąc pełnomocnikiem P. K. w sprawie przeciwko S. H. skierował wezwanie do zapłaty kwoty (...) zł - zasądzonej wyrokiem cywilnym w tej sprawie - do M. H., chociaż wyrok nie dotyczył M. H., a hipoteka ustanowiona na jego nieruchomości nie zabezpieczała tej wierzytelności (...)”.

W ocenie Sądu Radca prawny M. C. wykonywał zatem swoje obowiązki zawodowe na rzecz i na zlecenie klientki P. K., dopełniając przy tym wymogów nałożonych na niego przez przepisy postępowania cywilnego, tj. art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. Przepis ten stanowi, że pozw powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać: (...) informację, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, a w przypadku gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia.

Radca prawny M. C. kierując do M. H. wezwanie do zapłaty podjął więc w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego najbardziej elementarne i podstawowe czynności, poprzedzające wytoczenie powództwa w sprawie cywilnej, której przedmiotem są roszczenia majątkowe. Z zebranego przez Rzecznika Dyscyplinarnego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i wyjaśnień samego radcy prawnego M. C. wynika, że kolejnym krokiem było wytoczenie przeciwko M. H. powództwa (tzw. skargi pauliańskiej). Należy przy tym podkreślić, iż M. H. nie zareagował na skierowane do niego wezwanie do zapłaty z dnia 14 września 2017 r. nie uznając jego zasadności. Zatem nie powstała po jego stronie jakiegokolwiek szkoda majątkowa. Ostatecznie powództwo wytoczone przeciwko M. H. przez radcę prawnego M. C. zostało oddalone, co za tym idzie nie zaistniało jakiegokolwiek zagrożenie dla majątku M. H., które miałyby wynikać z tegoż wezwania do zapłaty.

W ocenie Sądu działania podjęte przez radcę prawnego M. C. stanowiły wywiązanie się z obowiązków profesjonalnego pełnomocnika, działającego w imieniu i na rzecz swojej klientki. Nieprawidłowością, która dała się zauważyć w podjętych przez niego działaniach, było niewłaściwe wskazanie w wezwaniu do zapłaty z dnia 21 września 2017 r., że adresat M. H. jest tzw. dłużnikiem rzeczowym. Ta nieprawidłowość nie stanowi jednak wystarczająco doniosłej okoliczności, przemawiającej za poniesieniem przez radcę prawnego odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Okoliczność, czy wezwanie do zapłaty z dnia 21 września 2017 r. mogło wprowadzić M. H. w błąd, co do konieczności zapłaty wskazanej w nim kwoty, a przez to doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego należała do sądu powszechnego, który w ramach swojego postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem przeprowadzić ustalenia w tym zakresie.

Rzecznik Dyscyplinarny prowadząc dochodzenie w niniejszej sprawie jest związany faktem, iż w stosunku do radcy prawnego M. C. doszło do wydania wyroku o określonej treści - w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy (...) (...) (...) (sygn. akt (...)) i Sąd Okręgowy (...) (...) (sygn. akt (...)). Jednak oceny czynu popełnionego przez radcę prawnego M. C. pod kątem naruszenia dyscyplinarnego Rzecznik zobowiązany jest dokonać samodzielnie. Przy czym należy podkreślić, że Rzecznik Dyscyplinarny dokonuje tej oceny, kierując się innymi niż sąd karny, kryteriami. Podstawę takiej oceny stanowią oczywiście przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz Kodeks Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego).

Rzecznik Dyscyplinarny w ramach przyznanej mu swobody oceny dowodów, mając na pierwszym miejscu na uwadze powołane regulacje dotyczące wykonywania zawodu przez radców prawnych, trafnie ocenił szkodliwość społeczną (korporacyjną) czynu, jako znikomą. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni zgadza się z taką oceną i zaskarżonym postanowieniem.

Wykonując zawód radcy prawnego, nieodzowną częścią działań podejmowanych na rzecz reprezentowanych klientów, jest kierowanie pism przedsądowych, stanowiących częstokroć zapowiedź wytoczenia powództwa. Te czynności podejmowane są, zgodnie ze zleceniem klienta, w jego interesie i w celu osiągnięcia korzystnego dla klienta skutku. W sprawach o zapłatę skutkiem tym może być uzyskanie korzystnego dla klienta orzeczenia sądu. Jak wynika z powołanych wyżej przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c.), podjęcie próby przedsądowego rozwiązania sporu, stanowi wymóg formalny prawidłowo sformułowanego powództwa. Radca prawny M. C. poprzedził zatem wytoczenie powództwa przeciwko M. H. wezwaniem do dobrowolnego spełnienia świadczenia, a wobec jego bezskuteczności, przeprowadził też w imieniu reprezentowanej klientki postępowania cywilne. Zakończyło się ono oddaleniem powództwa.

Mając zatem na uwadze opisany stan faktyczny niniejszej sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ocenił decyzję Rzecznika Dyscyplinarnego w przedmiocie umorzenia dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 741 ustawy o radcach prawnych, jako prawidłową. Działania radcy prawnego M. C. podejmowane były na zlecenie i w porozumieniu z klientką P. K.. Były to czynności uzasadnione okolicznościami sprawy przedstawionymi mu przez P. K., której wolą było podjęcie działań w stosunku do M. H.. Ostatecznie powództwo przeciwko M. H. nie zostało uwzględnione, co nie oznacza, że opisane działania radcy prawnego M. C. można ocenić za korporacyjnie szkodliwe w stopniu wyższym niż znikomy.

Radca prawny M. C., przy uwzględnieniu treści art. 22 ustawy o radcach prawnych, nie miał powodów, żeby odmówić świadczenia pomocy prawnej klientce P. K.. Podejmując opisane powyżej działania, trafnie kierował się jej najlepszym interesem, zasadami wykonywania zawodu oraz w/w przepisami procedury cywilnej. Wezwanie do zapłaty celowe było również przy uwzględnieniu treści art. 455 k.c.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego pomoc świadczona przez radcę prawnego M. C. była świadczona w sposób prawidłowy. Bez znaczenia pozostaje okoliczność niekorzystnego zakończenia procesu cywilnego wytoczonego przeciwko M. H.. Radca prawny zobowiązany jest przecież do starannego działania, nie zaś osiągnięcia rezultatu w postaci korzystnego dla reprezentowanej strony rozstrzygnięcia sporu.

W zaistniałym stanie faktycznym, Rzecznik Dyscyplinarny słusznie więc ocenił czyn radcy prawnego M. C., jako cechujący się znikomą szkodliwością korporacyjną, a Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni tę ocenę podziela. W szczególności, mając też na uwadze, iż M. H. nie doznał w wyniku działania radcy prawnego jakiegokolwiek uszczerbku majątkowego.

Reasumując, w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego naruszenie obowiązku zawodowego, którego dopuścił się radca prawny M. C. swoimi działaniami cechowało się znikomą szkodliwością korporacyjną. Wykonywanie czynności zawodowych powinno odbywać się rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami a także sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania (art. 6 i 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego). Czyn popełniony przez radcę prawnego M. C. polegający na skierowaniu do M. H. wezwania do zapłaty, wskazujący błędnie, iż jest on dłużnikiem rzeczowym wobec reprezentowanej klientki, nie stanowi zatem przewinienia dyscyplinarnego, z uwagi na znikomą szkodliwość korporacyjną. Zatem Rzecznik Dyscyplinarny trafnie postanowił o umorzeniu dochodzenia w niniejszej sprawie, wskazując, jako podstawę prawną rozstrzygnięcia art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 741 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.).

W tym stanie rzeczy, wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w odwołaniu Ministra Sprawiedliwości, w pełni uzasadnione jest utrzymanie w mocy w całości zaskarżonego postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 706 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych (t.j. Dz.U. 2022 poz. 1166).

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 741 oraz stosownie do treści art. 702 ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz.U. 2022 poz. 1166), od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.